

Bolesten vsklik zadoni nad vodo. Svetič izgubi trda tla pod nogami in se udere med kladami v vodo. Silni tok drvi hlode naprej, vrti jih in kot bi trenil, valí se plavec med skalami in vorom, in kmalu potisne Svetiča vor z ogromno silo na skalo, pod vodo skrito. V tem trenutju pa se dvigne Lavrinšek v velikem skoku. Požene se s svojega vora na Svetičev in ves prestrašen prisopiha k Svetiču. Z izredno močjo, katero mu je pomnožil strah, odmakne nepremični vor in bliskovito zgrabi Svetiča ter ga dvigne visoko iz vode.

Zapiral je že oči in težko dihal. Držeč ga v naročju, hiti z njim po zibajoči se plavi k bregu. Tu ga oprezno položi na travo ter ga jame drgniti na vso moč, dasi je ranjenec vedno slabiji. Glej, sedaj je odprl oči!

»Svetič, odpusti mi!«

V očeh njegovih zablisle solzé.

Svetič se bolešno nasmehne.

»Ne zapusti žene moje in otrok«, še peče pojemajoč.

Vsled groznih muk se mu premeni obličje, oči otrpnejo, telo se strese krčvito — mrtev je.

* * *

Ljudje so sicer rekli, da je Svetičevim otrokom Lavrinšek, kateri je vzel ubogo vdovo za ženo, boljši oče, nego je bil pokojnik. A vedeli niso, da mu vsak pogled vanje — trga srce in mu očita, da je vzrok prijateljeve smrti. Na vor ni stopil od te dôbe nikoli več. Morebiti zaradi tega ne, ker bi bil moral iti preko jeza — priče njegovega groznega dejanja. Trpel je in se pokoril zanj vse življenje.

S e b i.

Ce bi željé ti umrle,
Sam bi umrl;
Beda mu, kdor si z obupom
Sam jih je strl!

Če bi bolesti minole,
Sam bi minol;
Zveza naravna oznanja:
Človek in bol.

Ce bi vse jarme otrešel,
Prost bi ne bil:
Lastnega robstva okove
Bi si odkril.

Vstani z željami napolnjen,
Bog jih pozna;
Spolni jih, kader dozóri
Sreča srca.

Dvigni Adam se v nesreči,
Bog zanjo vé,
V srečo ovije ob času
Tvoje ime.

Sam je vladar, ki je svetu
Stavil mejó,
V delež i tebi obeta
Krono svetló.

J. —ek.

